

כב:

עין משפט
נר מצוה

כר א מיי פ'ז מהל' ענינו
הלכה אי "טוש"ע איז
סיומן תקעו סעף י: ח
בה ב מיי פ'ז מהל' ענינו
טומאה מהל' ד:
בר ד מיי פ'ז מהל' ענינו
נלכה ו ועי' תנ"ח ונלכה"מ
"טוש"ע א סיומן רפח סעף
ו ועי' שבת סעף יא וס' י
תקעו סעף יג:
כר ד מיי פ'ז מהל' ענינו
הלכה ט "טוש"ע איז סיומן
תקעו סעף א:
בה ה מיי פ'ז מהל' ענינו
הלכה ג] "טוש"ע איז סיומן
סיומן תקעו סעף י:
בה ו ד מיי שס מהל' טו
"טוש"ע שס סעף א:

תורה אור השלם

- וישלח אֵלָיו מַלְאָכִים
 וְיֹאמְרוּ לוֹ הַלֵּאמֹר הֲלוֹ
 הַיְּהוּדָה לֹא עָלְיוֹ הַיּוֹם
 אֲנִי בִית מַלְכוּמֹתֶיךָ
 וְאֵלֵיהֶם אֶמַר לִבְנֵי
 הָעָם לֵאמֹר אֲשֶׁר עִמָּךְ
 וְשִׁחֲתוּהָ:
 דְּבַר הַיִּמִּים בִּלְכָּא
 וְיוֹ דְּרִים לַמֶּלֶךְ
 הַמֶּלֶךְ וְיֹאמְרוּ
 הַעֲבִירוּ נָא
 הַעֲבִירוּ נָא:
 דְּבַר הַיִּמִּים בִּלְכָּא
 וְנִתְּתִי שְׁלוֹם
 שִׁבְכֶתְכֶם וְאִין
 מַחֲדִּיר הַשְׁמִינִי
 חֲזֵק רַעָה מִן
 הַעֲבִירוּ לָא
 אֲנָרְכֶם:
 וְיֹאמְרוּ כֵּן
 צִדִּיק וְהָאֵן
 בְּתוּלָתֵי שִׁמְעָא
 וְכָל הַעֲשִׂים
 יִבְרִיחוּ מִכָּאֵן
 וְיֹאמְרוּ חֲלוֹב
 בָּשִׁי:

5. רוח אפני נשמי אִישׁ
לכלֹד בְּשׁוֹתוֹתָם אִשֵּׁר
אִמְרוּ בְּצִלּוֹ נִהְיֶה בְּגוֹיִם
אִיכֶה ד כ
6. וַיִּצְרָךְ אֱלֹהִים אֶת
הָאָדָם עֶפְרָן מִן הָאֲדָמָה
וַיִּפֹּחַ אֶת־נִפְחֵי נִשְׁמַת חַיִּים
בְּיָדֵי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ יָדָיו
בְּרֵאשִׁית כ
7. הִבְיָאוּ אֶת לֵב הַמַּעֲשֵׂה
אֶל בֵּית הָאָדָם וַיִּדֹּעַ סֻף
בְּכִיּוֹת וּבְרִנּוֹת אֵם לֹא
אָמַר "צָבָאוֹת אֱנִי אֲרֹבֹת
אֶפְתָּח לָכֵן אֶת אֲרֻבּוֹת
שָׁמַיִם וְהִרְחִיתִי לָכֵן
בְּרָכָה עַל דָּלִי"
מֵלָכִי כ
8. וַיִּתְּנֵה שְׁמֵיכֶם בְּעֵת
נִתְּנֵה הָאָרֶץ וְכֹלָה וַעֲשֵׂה
שְׂעֻדָה יִתֵּן פְּרִי־
וִיקָרָא ד כ

רבינו חננאל

ויבטחו ויורו היראים למלך
 ואשריהו [זכר] ואמר עשאוהו
 ככבדוהו. וכן מלך נענש, מפני
 שלא נמלך בירמיהו. כד היה
 נביא נשמה שמעיה ירמיהו
 הורהו קאמר צח הוא' י' כי
 פתחו מרית, פתח עליה
 ה(י)הוה רוח אפני עשאוהו
 יצגו. ועוד גזר תענית על
 שבעה הידן, והקאום בדרש
 הידן, מזה הידן וטענת
 שבעה עומות, ואי טעמא
 ביון דבשר עבד לאיתעכוילי
 מכוכלי אהו, וכפרש הוא
 מחשוב וכלגילייהו שאני
 טעמא, אבל עצמותו
 טעמא

דאקיישי טפי לא עבידי לאיר
אומר, בבעיא דרמי בר חמא
מעשה שבלעו שני זאבים שט
בפרק הראשון דהתרעה זו ב

כִּים וַיַּחֲד הַנְּדֹרָף לַפְּנֵי גִוִּים
(י' יוֹסִי אֹמֵר אֵין הַיְּחִיד רִשָּׁא
וַיְהִי הָאָדָם לַנֶּפֶשׁ חַיָּה, נִשְׁמָה
גַּשְׁמִיִּים. עוֹד אָמַר לָהֶם צֹא ו
לֹא אֲבֹרָה) יָבָא וַיִּתֵּן סִימְנִיָּה
עַד שְׂרָאִינוּ בִּירוּשָׁלַיִם פִּירוּשׁ
מִדַּבָּר יָבָא מִטָּר, לֹא נִמְצְאָתָא
עַד שִׁבְלֹו שְׁפָתוֹתֵיכֶם מִלּוּמָה
בְּכִיתִינָהּ. פִּי גֹאן גִּירְסָא כֶּךָ
רִמְזִיא, וּבִלְשׁוֹן יִשְׁמַעְאֵלִי קוֹן

סדר תעניות אלו פרק שלישי תענית

במלא תנור הבואה או דלמא במלא תנור פת. כמלא תנור
תצוהה הוי פי' כמלא חלל התנור תצוהה דהיינו יותר
ממלא תנור פת תא שמע כמלא פי תנור פת ואס כן מיירי צפת:
ועדיין תבעי דך במלא פי תנור במלא עננה פי תנור. דהיינו
שורה שלם לחס צניבות

פ' התנור או דלמא כי דלא דריפתא
 וואהדר ליה לפומיה דתנורא שורת
 שורות כל לשן וז למעלה מוז עד
 פ' התנור: **וּמַהְרָו** את הבהר.
 פירוש לפי שמתעכלו צמיע האוצים
 וטמאו את העצמות דלא מיעכלו:
וְעַל בורן רשאי לסנף עצמו
 בתענית. פ' לענות נפש
 מתרגמין לסנפא נפש: **ר' יוסי**
 אומר אין היחיד רשאי לסנף. וגי'
 דהני תנאי ל"פ דלא דמייך הני
 אמוראי בפרקין דעל (דף י"ז:) אם
 נקרא חוטא או נקרא קדוש וכו'
 דהאמוראי פליגי במאי לנעורי נפשיה
 והני תנאי פליגי דלמא מני לנעורי
 נפשיה: **לְאִנְשֵׁי** (ה) משמר.
 פ' דהיינו אנשי מעמד דיש בישראל
 שהיו נחלקים למעמדות להסתכל
 שיתפללו על אחיהם בצבורה פ' לפי
 שגמותיהם שום ונימוקים מחמת
 גשמים: **קָרָן אֶפֶס**. פ' שם מקום:
אינבא. פירוש לנדיא דלע"ז
 מחמת גובהו של הר:
בְּלִילֵי רִבְעִיתִי וּבִלְיֵי שַׁבָּתוֹת. (מ)
 פ' שלא היו ציני מדי
 הולכין דרכים באותן לילות מפני
 אגרת צת מחלת דמפרש צמסת
 פסחים (דף ק"ז):

השולח

או דלמא כי דרא דריפתא דהדר ליה לפומא דר
תענית על שאכלו זאבים כו': אמר עולא משום
א מעשה ובלעו זאבים שני תינוקות והקיאום דרך
לפני חכמים וטיהרו את הבשר וטמאו את העצ
בשבת כו': תנו רבנן (ז) (ח) (ט) עיר שהקיפוה נכרים
המיטרפת בים ואחד יחיד שנדרף מפני נכרים א
רוח רעה י על כולן יחיד רשאי לסגף את עצ
אומר אין היחיד רשאי לסגף את עצמו בתענית שש
הבריות מרחמות עליו אמר רב יהודה אמר רב
ויהי האדם לנפש חיה נשמה שנתתי בך החייה:
אף על הדבר כו': איבעיא להו לא הודו לו חכמי
הודו לו או דלמא לא הודו לו כלל ת"ש דתניא מר
ואצ"ל בחול ר' חנן בן פיטום תלמידו של ר' עקי
אומר אין מתריעין על הדבר כל עיקר: על כל צרה
כו': ת"ר על כל צרה שלא תבא על הצבור מת
גשמים מ"ט אמר ר' יוחנן לפי שאין מתפללין על
יוחנן מניין שאין מתפללין על רוב הטובה שנאמר
בית האוצר וגו' מאי עד בלי די אמר רמי בר (י) רב (יוד)
מלומר די אמר רמי בר רב יוד ובגולה מתריעין
שנה שגשמיה מרובין אנשי משמר שולחין לאנשי מע
שבגולה שלא יהא בתיהם קבריהם שאלו את ר' א
יורדין ויתפללו שלא ירדו אמר להם כדי שיע

וישכשך רגליו במים והתניא ידיו רגליו כידיו קאן דקם ההוא טייעא כי רכיב גמלא ונקיש רומחא בידיה ולא צמאה אלא בינונית שכל זמן שהגשמים מרובין

כלל, בחוקתייהו קיימיל לפיכך מטמא, ומפורש דא באשר אמרנו במכתות בפרק ר' ישעאל א' שבעל עקפה מצרית והקיאה דר ביה הרעי כר, ואומרו פשוט ליה מה דאמר עזרא וקנותא דקיימא דר הרעי כר, על אלו מתרעין בשבט על עיר שהקפיה גירם כר, ואוקמוה ר' יוסי אמור לעירור ולא לעצקה, וערובן עיר שהקפיה גירם [אן] נהר וספיה המסורת מפני דהו רעז אר מפני לטסיס מתרעין עליהן בשבט, ועל כולן רשאן לספק עצמם בתענית, אף עמזו במכתות שם יעצורן לכריתו אר מחזקין עליו, ואמר, ר' מי אמר דא עיר, תכריכ' יתתן כר הדיה, שמען היתמני אומר מתרעין אף על הדבר. [משום ר' א' עמר דא ר' יוסי, ש' א' מנחת אר שטועין, ר' דאמרוס פכר אר מצריות, וערובן באר טרעין חיתה בירושלמי, וס' שבעדו לא אבשה הדי היתן מינניו ונטלה, ור' אר ששינוי נזר אורא א' מנחת, ש' יתת, כשם ש' א' אבשה לך הדי להיתנות א' ר' [אן]שר להחליף על הגשמיש שליל, ש' יכיר א' יתת אטא חילול השם, כל וכלבא הכריכ' אדי חילול השם צריך רידו, ור' המעבד' ובגולה מתרעין על דור גשמיט תניא נמי יתת שר גשמיטא מרוביס אמר גשמיט שולחן ר' מי נבא, ונבא אדו מן כינים, כגון אר דגרס בפרק ר' אליעזר אומר תולין] שמתנהו [שרצין] אוקון ציצאן, ודדעת נוסה על פירוש שפירשנו נא, שאלו ר' אליעזר ער מתי דור הגשמיט רבנן ערוב גשמיטם תעבא אל כשרורו ולא צמצא אר בירונתו

ישמעאל חָלוּ מַלְאִכִּים לְאָמֵר מִה לִּי וְכָן מֶלֶךְ יְהוּדָה לֹא עָלִיתָ אֶשֶׁר
יְהוּדָה כִּי אֵל בָּיִת מִלְחָמָתִי וְלֹאֵלִים אֲמַר לְבַלְגִּי חָדַל לָךְ מַלְאִכִּים אֲשֶׁר
לֹא נִתְּנוּ לַעֲשׂוֹר בְּזָרְכָּו וְשָׁלַח לִי פִרְעָה נִכְמָה מִלִּפְנֵי לְאָמֵר כּוֹ' מִלְחָמָה
אֲלֵיכֶם. עֲדֹמָר מִלִּפְנֵי אֲשֶׁר פִּרְעָה נִכְמָה
חָדַל לָךְ מַלְאִכִּים אֲשֶׁר עָמִי (ב) מִלְחָמָה.

מדכתיב ויורו הירורים דמשמע יריות
רבות ויורו המורים: * אמר רב יהודה
אמר רב מלמד שעשו כל גופו ככברה:
הא כתיב ונפסי שלום בחדר. ולמלא
הלכתא כתיבה רחמנא לאדך קרי
וחזר לא תצבור צאצאים אלא אפי
חזר של שלום: שאלו דורו דומה
יפה. צעיני המקום: איציעא לכו
כמלא תנור סבואה. דהיינו שיעור
גדול יותר ממלוא תנור פת דשיעור
קטן הוא שאין דרך למלאות כל חלל
התנור פת אלא צדפות מדציקין
אותו: ס"ט. דקמני חדא כי הפת
לישנא כמלא פי התנור דהיינו פת
דחילו תבואה אל מני קיימא על פי
התנור: או דלמא כי דרא דריפסא.
שורה של לחם הדצוקין זה אלא זה
צפי התנור. אי נמי שמדציקין זה
למעלה מזה עד פי התנור: וזלען.
כסין שלימין: וטברו אם הכשר.
שאני מטמא טומאת מת דנתעבל
ונתבטל תוך מעין וכגון ששהו ימי
עיכול ופירסא בללא הול: וטימא
אם הפסחום. דלא מתעבול: מפני
רוח רעש. שנכנס כל רוח שיהו וכן
והולך ושמא יטבע צהר או יפול
וימות: לסגף. לענות נפש מתרגמין
לסגפא נפש (במדבר ז): יעטרך
לציונים. כי אין צו כח להרויח
ולהתפרנס מייגיע: דכתיב לנפש חיה.
החיים: * חנן בן פטום אומר אין
מסריעין על הדבר. אפי' בחול דגזירה
היא: רמי בר רב יוד. חכס שמו
יוד: וכוונא. צבל שיהא צמולה:
מסריעין על רוב גשמים. שלא
יכדו: שלא יהו צהימס קצריהן.

שעמוקה היא וטובעים תחיים צמים
אנשי משמר ואנשי מעמד מפרש
בשלה פקדים לקמן (דף טו.) : סנו
ענינם. החבוננו בתפלתם צבעניות
עליהם שלע ידו רוב גשמים : קרן
אפל. שן סלע גבור וכן שמו : וישכך
רגליו צמים. כלומר לעולם אין
מתפללין : והסניא ידו. עד שישכך
ידו : רגלו כידו. וכיון דיכול
לשכך ברגלו אי שוה יכול לשכך
כידו נמי : טייעא. קוחר ישמעאל :
ומיתחו. האי טייעא וגמליה ורומחא
לרבה בר דמי דהוה על קרן אפל :
אינובא. תולעת. ל"א כי אבא
לינדי"א בלע"ז : לא שורה. לא שמויה
יותר מדאי שמשטשטין את הארץ :

דכתיב

וַיֹּאמֶר רַבֵּה בָּר בַּר חֲנָה לְדִידֵי חֲזִיא לִי קָרָן אַפֵּל
חֲזִיזִי^ט אֵינִיבֵא ת"ר^ק וְנִתְּנִי גִשְׁמִיכֶם בַּעֲתָם לֹא שְׂכֹרָה
מִשְׁמָשִׁין אֶת הָאָרֶץ וְאִינָה מוֹצִיָּא פִּירוֹת דְּבַר אַחֵר
בַּעֲתָם

המשמעת פת שהיא סביב הפה. כי כפיא דתנורא. ככיסוי פי התנור, דהיינו פת אחד. וטיהור את העצמות. שלא נתעכל[ן]. לסגף. לענות, כדמרגמין לענות לסגפא. או לא הודו לו כלל. דא בחול, בזמן שישנו במקום אחד. מאי טעמא. אין מרעיץ על רוב גשמים. ובגולה מרעיץ. כאגם ורוב גשמים קשה להם. תנו עיניכם. שתתפללו. אופל. הר גבוה. לשפסף במים. מילתא

[illegible]

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

[illegible]

לעזי רש"י

לינדינ"א [לינטר"א].
ביצת-כינים.

מוסף רש"י

[illegible]

דבינו גרשום

והכתוב ונתתי שלום. ואין צריך לומר חרב שאינה של שלום שאינה עוברת. שאין דורו דומה יפה. שאין מעשה יפא. הדור יפה, שלפיכך הוא יבא. כמלא תנור תבואה. כמו שהיה קרקע התנור מכוסה מתבואה. כמלא תנור פת. היינו מעט. כמלא פי תנור.

אפשר. רגלו כידו. (למ"ה)

ני המעגל התפלל אולי ירדו
אכן והיה מכריו מי שאבדה
מים כאלו נמחית מן העולם.
דברו, ונשבעת אתה שעתה
ברוכה עד בלי די, ואמר רב
ס נפל ליה לר' חייא יאניבא
אבא מיתה משתכחא ברישא
שכשך רגלו כידו במים. תנו